



Spiritualitate pentecostală (2)



Pastor dr. EUGEN JUGARU,
Președintele Comunității
Regionale Pentecostale Brașov,
Președintele Senatului ITPB

3. Spiritualitate și teologie pentecostală

Între domeniul teologiei și cel al spiritualității pentecostale există o diferență foarte clară. Deși spiritualitatea pentecostală se clădește pe o teologie biblică, ceea ce reflectă o legătură sau o învecinare între cele două domenii, totuși, afirmăm că spiritualitatea are de-a face cu experiențele de ordin spiritual, trăite sub influența Duhului Sfânt, pe când teologia se ocupă cu articularea doctrinelor biblice într-o formă coerentă. Teologia ne ajută să înțelegem doctrinele biblice, iar spiritualitatea este folositoare pentru că ne oferă ocazia să experimentăm și să simțim în mod concret implicarea lui Dumnezeu prin Duhul Sfânt în viețile noastre. Spiritualitatea nu contravine teologiei, nu este superioară ei, ci este modelată de către aceasta. În pentecostalismul românesc, în special în rândul credincioșilor care îmbrățișau mai mult experiențele spirituale decât doctrinele biblice, termenul „teologie” a fost considerat ca fiind un termen nepotrivit, unul care compromite spiritualitatea pentecostală. Studiul teologiei era perceput ca un domeniu arid, lipsit de ungera Duhului Sfânt, un domeniu al dezbatărilor și opiniilor sterile de unde lipsea prezența Duhului Sfânt. O perspectivă corectă, care ar îmbina, atât teologia, cât și experiența spirituală pentecostală într-un mod fericit ar suna astfel: experiența Duhului Sfânt în viața credinciosului este rezultatul reflectării teologice asupra acestei lucrări spirituale.

În aceeași măsură însă, reflectarea teologică asupra domeniului lucrării Duhului Sfânt are repercusiuni practice asupra vieții trăite sub călăuzirea Duhului. În primul caz, vorbim despre primatul experienței Duhului Sfânt asupra teologiei, iar în cel de al doilea caz de rolul principal ocupat de reflectarea teologică asupra experienței. Credincioșii pentecostali, mai mult decât confrății lor evanghelici, au readus în discuție rolul important al experienței duhovnicești în spiritualitatea creștină.

Trandafir Sandru a intuit corect că, în lipsa studiului biblic și a unei teologii articulate, mișcarea pentecostală este expusă fărăamitării datorită opiniilor diverse care existau în această mișcare.

De asemenea, dacă nu se cunoștea învățătura biblică, mai ales în domeniul pneumatologiei, credincioșii erau lăsați total „dezarmați spiritual”

în fața valului crescând de învățători amăgitori și proroci falși, care produceau confuzie printre credincioși. Astfel, când s-a ivit prilejul potrivit, încă în perioada regimului comunist, Sandru a organizat cursuri biblice pentru pregătirea și perfecționarea păstorilor. Aceste cursuri, cu o durată de trei luni, s-au desfășurat între anii 1974 - 1976 la București. Cei care au beneficiat de pregătirea teologică prin intermediul acestor cursuri au fost supraveghetorii și secretarii filialelor, precum și alți credincioși implicați în slujirea din bisericile pentecostale. Ulterior acestor cursuri, Consiliul Bisericesc precum și Comitele filialelor, au aprobat Regulamentul pentru organizarea și funcționarea Seminarului Teologic Pentecostal. La data de 20 noiembrie 1976 a avut loc deschiderea oficială a Seminarului de la București. Privind utilitatea acestui Seminar, care și-a continuat activitatea în perioada regimului comunist din România, de la înființare până la Revoluția din decembrie 1989, Sandru nota: „Fără acest Seminar, Cultul ar fi fost obligat să aibă numai păstori bătrâni și fără multă pregătire școlară.” (Trandafir Sandru, *Biserica Pentecostală în istoria creștinismului*, București, Editura B.D.A.R., p. 151.)

Pentecostalismul a apărut mai degrabă ca o mișcare de trezire spirituală decât ca o mișcare de studiu teologic. Cu toate că uneltele studiului teologic aprofundat nu s-au regăsit în instrumentarul liderilor pentecostali, totuși, nu se poate tăgădui că la baza acestei mișcări a fost așezată o teologie corectă. Teologia pentecostală este o **teologie biblică**, ea nu are la bază, în primul rând, experiențele personale ale credinciosului, cum, greșit, s-ar putea înțelege, ci învățătura clară a Sfințelor Scripturi. Prin intermediul predicilor, rostite sub autoritatea Duhului Sfânt, se urmărește aplicarea Cuvântului la viața zilnică și la experiențele personale ale credinciosului.

În al doilea rând, teologia pentecostală este o **teologie a credinței**. Prin sintagma „teologie a credinței” avem în vedere o explicare teologică a credinței, a vieții trăite sub călăuzirea Duhului Sfânt. Credincioșii pentecostali și-au dezvoltat o pasiune pentru o astfel de trăire, ei au urmărit călăuzirea Duhului Sfânt și trăirea prin credință. Astfel, credința dezvoltată prin rugăciunea și-a găsit îndrumarea prin Cuvântul lui Dumnezeu. În al treilea rând, teologia pentecostală este **una practică și relevantă**. Pentru credincioșii pentecostali, o teologie care nu

(Pentru continuare click aici!)

„În ziua Cincizecimii, erau toți împreună în același loc. Deodată, a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic și a umplut toată casa unde ședeau ei. Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei și s-au așezat câte una pe fiecare din ei. Și toți s-au umplut de Duh Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Duhul să vorbească.” (Fapte 1.1-5)